

РЕШЕНИЕ

№ 7337

гр. София, 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 23.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2538** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят И. Т. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 оспорва Ревизионен акт /РА/ №Р-22002218007943-091-001 от 17.09.2019 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията и А. Л. И. – ръководител на ревизията, в частта потвърден от директора на дирекция ОДОП при НАП-С. с Решение № 2118/16.12.2019 г., с който е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] за задължения на дружеството в размер на 8 252,47 лв., в т.ч. данък върху доходи от трудови и приравнени на тях правоотношения по Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 724,23 лв. и лихви в размер на 379,54 лв.; задължителни осигурителни вноски за осигурители за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 2 260,45 лв. и лихви в размер на 1 252,62 лв.; задължителни осигурителни вноски за осигурители за Универсален пенсионен фонд /УПФ/ по КСО в размер на 916,65 лв. и лихви в размер на 559,43 лв.; вноски за здравно осигуряване за осигурители по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 1 367,71 лв. и лихви в размер на 791,84 лв. - за вноски за ЗО

В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран. Навежда доводи за допуснати в ревизионното производство нарушения на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Искането до съда е за отмяна на акта.

Жалбоподателя не се явява, като се представлява от адв. И., която моли съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения. Не претендира разноски.

Ответникът – Директорът на дирекция ”ОДОП” при ЦУ на НАП – С., редовно призован чрез юриск. К. моли съда да отхвърли жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно уведомена, се представлява от прокурор , която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли.

От фактическа страна се установява:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22002218007943-020-001 от 18.12.2018 г., издадена от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия за установяване отговорност по чл. 19 от ДОПК на И. Т. Г., в качеството на управител на [фирма] за задължения на дружеството, както следва: данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения по ЗДДФЛ за периодите от 01.08.2013 г. до 30.11.2013 г., от 01.01.2014 г. до 31.07.2014 г. и от 01.10.2014 г. до 31.01.2015 г.; ДОО за осигурители по КСО за периодите от 01.03.2013 г. до 31.07.2014 г. и от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г.; вноски за здравно осигуряване по ЗЗО за периодите от 01.09.2012 г. до 30.11.2012 г., от 01.01.2013 г. до 31.07.2014 г. и от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г.; УПФ по КСО за периодите от 01.04.2012 г. до 31.08.2012 г., от 01.10.2012 г. до 30.11.2012 г., от 01.01.2013 г. до 31.07.2014 г. и от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г. ЗВР е връчена електронен път на 18.01.2019 г. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата започва да тече определеният двумесечен срок за извършване на ревизията, който изтича на 18.03.2019 г. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22002218007943-020-002 от 13.03.2019 г. и №Р-22002218007943-020-003 от 10.05.2019 г. е удължен срокът за извършване на ревизията съответно до 17.05.2019 г. и 17.06.2019 г. Посочените заповеди за изменение са издадени от органа, възложил ревизията.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22002218007943-092-001 от 11.07.2019 г., връчен по електронен път на 17.07.2019 г. Ревизираното лице на основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подало писмено възражение срещу съдържащите се в РД констатации с вх. №59-00-1333 от

27.08.2019 г. Същото е прието за процесуално допустимо, но по същество за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22002218007943-091-001 от 17.09.2019 г., издаден от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и А. Л. И., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 26.09.2019 г.

Процесната ревизия е повторна за спорните периоди и видове задължения и е възложена в изпълнение на указанията, дадени с Решение №1886 от 05.12.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С.. С посоченото решение е отменен РА №Р-22221017005966-091-001 от 10.07.2018 г. в частта на ангажираната отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на И. Т. Г. за задължения на [фирма] за данък върху доходите по трудови и приравнените на тях правоотношения по ЗДДФЛ за данъчни периоди от м. 08.2013 г. до м. 11.2013 г., от м. 01.2014 г. до м. 07.2014 г. и от м. 10.2014 г. до м. 01.2015 г.; за ДОО за осигурители по КСО за данъчни периоди от м. 03.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г.; за УПФ за осигурители по КСО за данъчни периоди от м. 04.2012 г. до м. 08.2012 г., от м. 10.2012 г. до м. 11.2012 г., от м. 01.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г. и за здравно осигуряване по ЗЗО за данъчни периоди от м. 09.2012 г. до м. 11.2012 г., от м. 01.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г.

За установяване на обстоятелства от значение за данъчното облагане са предприети следните процесуални действия:

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22002218007943-040-001 от 11.03.2019 г. В отговор с писма вх. №Р-22002218007943-ПРД-001-И от 30.04.2019 г.; вх. №Р-22002218007943-ПРД-002-И от 30.04.2019 г. и вх. №Р-22002218007943-ПРД-003-И от 30.04.2019 г. са представени част от изискваните документи, а именно писмени обяснения, извлечение от разплащателна сметка на [фирма] в [фирма] за периода от 01.04.2012 г. до 31.12.2015 г. и фактури за получени доставки от [фирма]. Съгласно писмени обяснения, И. Г. като едноличен собственик на капитала на [фирма] е извършвал всички действия свързани с управлението на дружеството-избирал е доставчиците, водил е преговори с контрагентите, сключвал е договори, приемал е доставените стоки и извършени услуги, извършвал е разплащания, предавал е документи за отразяване в счетоводството, подписвал е фактури, справки-декларации по ЗДДС, годишен финансов отчет /ГФО/ и годишна данъчна декларация по ЗКПО за 2014 г. и декларации обр. 1 и обр. 6 по Наредба № Н-8 от 29 декември 2005 г. на МФ за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите /Наредба №Н-8/2005 г./.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма],

приключила с Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/ №П-22220319076424-141-001 от 09.07.2019 г. На дружеството е връчено ИПДПОЗЛ по електронен път. Изискани са счетоводни документи, счетоводни регистри и справки - хронологии на сметки 501 „Каса“ и 503 „Банка“ за периода от 01.04.2012 г. до 31.01.2015 г. От [фирма] не са представени документи.

С Протокол №1241187 от 17.06.2019 г. са приобщени доказателства, събрани в хода на предходното ревизионно производство, приключило с РА №Р-22221017005966-091-001 от 10.07.2018 г.

Изпратено е писмо до дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. във връзка с издадения РА №Р-22220315003375-091-001 от 13.10.2015 г. на [фирма]. Получен е отговор №С190022-181-0060426 от 09.07.2019 г., съгласно който има образувано производство по принудително изпълнение по изпълнително дело /ИД/ №22140007634 от 2014 г. и наложени обезпечителни мерки върху имуществото на длъжника. С постановление за налагане на обезпечителни мерки е наложен запор на банкови сметки в ПИБ АД, в които няма авоари.

Органите по приходите са установили, че са изпълнени условията на чл. 19, ал. 2 от ДОПК за ангажиране на отговорност на И. Т. Г. за декларираните, но неплатени задължения на управляваното от него дружество [фирма]. Констатирано е, че ревизираното лице е управител на [фирма]. Дружеството има деклариран и неплатени задължения за данъци и осигурителни вноски за събирането, на които е образувано изпълнително дело. В хода на ревизията е установено, че И. Г., в качеството на управител и собственик на капитала на [фирма] е извършил тегления от банковите сметки на дружеството в ПИБ АД и в [фирма] по години в следните размери:

- за 2012 г. обща сума в размер на 2 040,00 лв.
- за 2013 г. обща сума в размер на 10 254,00 лв.
- за 2014 г. обща сума в размер на 19 531,00 лв.
- за 2015 г. обща сума в размер на 28,98 лв.

Относно посочените суми, И. Г. декларира, че са използвани за разплащания с контрагенти, т.е. във връзка с извършваната от [фирма] дейност. От органите по приходите е направена съпоставка между изтеглените в брой суми и платените задължения по фактури, като не са намерени съвпадения в периодите и размера на плащанията. Направен е извод, че след така извършените транзакции от И. Т. Г., банковите сметки на дружеството са без налични авоари, което възпрепятства принудителното събиране на декларираните задължения на [фирма]. Установено е, че от [фирма] не е изплащано вознаграждение и дивидент на ревизираното лице.

През ревизирия период от 01.04.2012 г. до 31.01.2015 г., И. Г. е извършил покупка на недвижимо имущество, а именно ателие с площ 13,20 кв. м., находящо се в [населено място], [улица] за сумата в размер на 2 500,00 лв., като за същия период от лицето не са декларирани получени доходи.

От установените факти в хода на ревизията и въз основа на горепосоченото органите по приходите са заключили, че на И. Г. следва да бъде ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за декларираните, но неплатени задължения на управляваното от него дружество [фирма] за задължения по ЗДДФЛ в размер на 724,23 лв., задължения за ДОО в размер на 2 260,45 лв.; задължения за УПФ в размер на 916,65 лв. и задължение за здравно осигуряване в размер на 1 367,71 лв. ведно с дължимите лихви.

В хода на ревизията е установено, че общата сума, която И. Г. е изтеглил от банковите сметки на [фирма] за периода от 01.04.2012 г. до 31.01.2015 г., е в размер на 31 853,98 лв. Органите по приходите са обобщили, че изтеглените суми от банковите сметки на дружеството са с основание „теглени на каса“. Използвани са от управителя с цел лично облагодетелстване, а не за осъществяване на стопанската дейност на дружеството. Посочените действия са извършени с умисъл за целенасочено ощетяване на дружеството и републиканския бюджет в частност. Органите по приходите са приели, че извършените тегления на парични средства от банковите сметки на дружеството са причина за неплащането на установените задължения на дружеството и на основание чл. 21, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 19, ал. 2 от ДОПК са вменили отговорност на ревизираното лице за горепосочените задължения. Посочено е, че отговорността на лицето не следва да се ограничава само до главницата, предвид липсата на изрично ограничаване, регламентирано с чл. 19, ал. 2 от ДОПК, въз основа на което на управителя е вменена й отговорност за лихви към датата на издаване на РА.

Жалбоподателят оспорва РА, с който е установена отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на [фирма] по ЗДДФЛ, КСО и ЗЗО. Твърди, че РА е необоснован и незаконосъобразен, постановен при нарушение на административно производствените правила и принципи на данъчния процес. Твърди, че не са изпълнени предпоставките за ангажиране на отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на жалбоподателя за задължения по ЗДДФЛ, КСО и ЗЗО, предвид, че в случая не е доказано недобросъвестно плащане от имуществото на дружеството под формата на скрито разпределение на печалбата или дивидент. Твърди, че изтеглените суми от управителя са продължили да са собственост на дружеството, като същите са използвани в дейността за разплащане с контрагенти, различни от едноличния собственик. Счита, че липсата на идентичност между представените фактури с получател [фирма] и изтеглените от банката суми не означава, че последните не са използвани за плащане задължения на дружеството и по конкретно на въпросните фактури. Сочи, че непредставянето на документи от [фирма] не води до еднозначен извод, че жалбоподателят е изтеглил сумите за лично облагодетелстване. Твърди, че освен това не е доказано недобросъвестно поведение от страна на управителя, тъй като въпреки изтеглените суми, наличностите по банковите сметки са били

достатъчни за покриване на всички задължения на дружеството. В подкрепа на твърденията си сочи и направените вноски от управителя по сметки на дружеството, като внесените суми са достатъчни за покриване задълженията на дружеството. Соци, че към 01.08.2014 г. по банковата сметка на [фирма] е налична сума в размер на 5 115,46 лв., която е достатъчна за погасяване на всички задължения на дружеството към този момент общо в размер на 3 927,61 лв. С оглед на изложеното счита за недопустимо да се ангажира отговорност на жалбоподателя за задължения, възникнали до 01.08.2014 г. След тази дата от банковата сметка е изтеглена сума в размер на 3 028,98 лв., с която жалбоподателят твърди, че са заплатели част от задължения на доставчиците в размер на 4 536,00 лв. Твърди, че органите по приходите не са спазили нормата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК и по отношение на размера на ангажираната отговорност. В този смисъл сочи, че управителят на дружеството след 11.08.2014 г. е изтеглил единствено сума в размер на 28,98 лв. и размерът на отговорността за задължения на дружеството след тази дата следва да бъде също в този размер. Неправилно е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на жалбоподателя за задължения на дружеството след тази дата в размер на 285,26 лв. по ЗДДФЛ, в размер на 884,50 лв. по КСО и в размер на 357,00 лв. по ЗЗО. Посочва, че през част от ревизираните периоди, дружеството е декларирало загуби, което е довело до невъзможност да заплати дължимите данъци и осигуровки, независимо от поведението на жалбоподателя. Твърди, че не е доказана и невъзможността за събиране на задълженията от дружеството. Соци, че липсват констатации по отношение на момента, от който е настъпила невъзможност задълженията на [фирма] да бъдат събрани. Твърди, че последното е от особено значение за да се направи сравнение между имущественото състояние на дружеството преди и след твърдяното деяние по укриване на факти и обстоятелства от жалбоподателя. Посочва, че [фирма] е квалифицирано като лице със събираем дълг, което значи че не са предприети всички възможни действия за събиране на задълженията и категоризиране на дълга в несъбираем. Твърди, че незаконосъобразно органите по приходите са ангажирали отговорност за задължения за лихви, тъй като последните са извън обхвата на чл. 19 от ДОПК. Соци, че след като не е предвидено изрично в чл. 19 от ДОПК, че отговорността обхваща и лихви върху установени и несъбрани публични задължения, такава отговорност не следва да се ангажира. В този смисъл цитира решения на ВАС, които са постановени през 2017 г., 2018 г. и 2019 г. В заключение отправя искане за отмяна на процесния акт изцяло.

След анализ на така установената фактическа обстановка, представените с административната преписка писмени доказателства и направените от жалбоподателя възражения, решаващият орган е приел за законосъобразно следното:

Фактическият състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК, послужил като основание за определяне на отговорност на ревизираното лице, се състои от отделни елементи, които следва да са намерили проявление при условие на кумулативност: субект на отговорността е орган на управление или управител на задълженото лице; установено е наличието на извършени плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчуждаване на имущество безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от

пазарните; необходимо е да е налице непосредствена причинно-следствена връзка между извършените действия и невъзможността да се събере задължението за данъци и/или задължителни осигурителни вноски, т.е. да е налице волево поведение на субекта, като същият съзнава, че това води до невъзможност да се съберат публичните задължения. Накрая, следва да е налице установена обективна невъзможност публичните задължения да се съберат от задълженото лице по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК, като в този смисъл отговорността по чл. 19 от ДОПК се явява субсидиарна и приложима, доколкото вземането не може да бъде събрано от това лице.

Преценката за законосъобразното ангажиране на отговорност от жалбоподателя, по същество, изисква да се установи доколко са намерили проявление всички изброени по-горе елементи от фактическия състав на чл. 19, ал. 2 от ДОПК.

Видно от документите по преписката, от фактическа страна е установено и не е спорно, че жалбоподателят е бил управител и едноличен собственик на капитала на [фирма], а последното има непогасени публични вземания, произтичащи от декларирани, но невнесени задължения, посочени в подадени декларации обр. 1 и обр. 6 по Наредба №Н-8/2005 г.

Установено е, че от банковите сметки на [фирма] през периода от м. 04.2012 г. до м. 01.2015 г. са изтеглени суми общо в размер на 31 853,98 лв. В банковите извлечения е вписано основание „теглени в брой“. При извършената насрещна проверка на [фирма], чийто едноличен собственик на капитала и управител и към настоящия момент е ревизираното лице, не са представени изисканите документи, които биха доказали, че процесната сума е използвана за разплащане с контрагенти, каквито са твърденията на жалбоподателя. С тази цел от органите по приходите са изискани хронологии на сметка 501 „Каса“ и 503 „Банка“, както и първични счетоводни документи. Жалбоподателят твърди, че органите по приходите не са изследвали финансовото състояние на дружеството, което реализира загуби през ревизираните периоди. Предвид факта, че от [фирма] не е оказано съдействие при извършване на предходната и настоящата ревизия, последното не би могло да бъде установено по друг начин освен чрез анализ на подадените декларации по чл. 92 от ЗКПО и публикуваните годишни финансови отчети /ГФО/ в търговския регистър на Агенция по вписванията /АВ/. В баланса на дружеството към 31.12.2014 г. е отразена натрупана печалба от стопанска дейност в размер на 7 000,00 лв., налични парични средства в брой в размер на 10 000,00 лв. и други задължения в размер на 1 000,00 лв. Т.е. причината за невнасяне на задълженията на дружеството не е възпрепятствано от натрупани загуби, за които управителят не носи отговорност. Платените в брой задължения по фактурите, представени от жалбоподателя общо в размер на 5 292,14 лв., както са установили органите по приходите не съответстват по размер и периоди на изтеглените от банковите сметки суми. Както е отбелязано в РД/РА с непредставянето на изисканите документи, управителят на [фирма] е препятствал възможността за установяване постъпването на сумите в касата и последващото им изразходване. Констатираните периодични тегления на средства от банковата сметка на дружеството, без да са налице обосноваващи ги документи и без доказателства за последващото им ползване, води до извода, че парични средства, собственост на [фирма], са ползвани не по предназначение и за дейността на предприятието. Така извършеното отклоняване на средства от касата на дружеството е довело до намаление в размера на имуществото му и съответно до невъзможност същото да погаси декларираните публични задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Липсата на документална обосновааност на разходването на парични средства от касата на дружеството и липсата на доказателства това да е извършено във връзка с обичайната дейност на [фирма], законосъобразно е квалифицирана от ревизиращия екип като скрито разпределение на печалбата, което е довело до намаляване на имуществото на юридическото лице. Съгласно §1, т. 5, б. „а“ от допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗКПО, скрито разпределение на

печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от лицето дейност, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да било форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, б. „а“ и „б“.

Направен е извод, че недобросъвестното поведение на жалбоподателя, в качеството му на управител на [фирма], е довело до намаляване на паричните средства на предприятието и несъбираемост на публичните вземания. Налице е уникалност на каузалната връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното от него дружество, тъй като то е единствената причина, за невъзможността да бъдат събрани декларираните данъчни и осигурителни задължения. Както и самият жалбоподател сочи по банковите сметки на дружеството е имало налични суми, с които да бъдат погасени декларираните задължения за данъци и осигуровки. В този смисъл при добросъвестност в поведението на управителя не би имало пречка декларираните от дружеството задължения за данъци и осигурителни вноски за ревизираните периоди да бъдат погасени, включително и с натрупаните лихви за забава. Доколкото при действието на чл. 141, ал. 1 и ал. 2 от Търговския закон /ТЗ/, управителят представлява дружеството, организира и ръководи дейността му, няма съмнение, че разполагайки с пълната информация за имущественото и финансовото състояние на юридическото лице, ревизираният субект е знаел или няма как да не е знаел за наличието на декларираните задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, и отклоняването на парични средства от касата на предприятието води до намаляване на имуществото му, вследствие на което не са погасявани публични задължения на дружеството. Намаляването на имуществото, чрез отклоняване на сумите от банковите сметки на дружеството, е продължило през периодите от 2012 г. до 2015 г. От управителя на [фирма] на 11.08.2014 г. е изтеглена сума в размер на 3 000,00 лв. и на 07.01.2015 г. сума в размер на 28,98 лв., за които няма данни, че са постъпила в касата на дружеството. След тези дати не са установени плащания на ревизираното лице с характер на скрито разпределение на печалбата. Това обстоятелство не е основание след 11.08.2014 г., ангажираната отговорност на управителя по чл. 19, ал. 2 от ДОПК да се сведе до сумата в размер на 28,98 лв., тъй като невнасянето на задълженията е следствие от действията на последния през предходните периоди. Предвид изложеното, неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че не е спазена разпоредбата за размера на ангажираната отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Отговорността по чл. 19 от ДОПК предполага недобросъвестно поведение на съответното физическо лице, което пречатства събирането на данъци или задължителни осигурителни вноски. В данъчното законодателство липсва легално определение на понятията „добросъвестност“ и „недобросъвестност“. Най-общо според правната теория и съдебната практика добросъвестен е онзи, който не знае определено обстоятелство. В случая знанието се отнася до възникването на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Когато лицето е знаело, че за предприятието възникват данъчни и/или осигурителни задължения и не е извършило плащането им, е налице основание да се счита, че е действало недобросъвестно. Това поведение на жалбоподателя е в пряка причинно-следствена връзка с невъзможността понастоящем да бъдат събрани публичните задължения на [фирма].

Аргумент в подкрепа на горния извод са последващите действия на жалбоподателя, който от 16.05.2016 г., след регистрацията по ЗДДС на [фирма] прехвърля търговската дейност, осъществявана в обект-кафе-бар „W. up“ на друго дружество [фирма], чиито едноличен собственик, представляващ и управляващ е отново И. Г.. Установено е, че след служебно извършената регистрация на [фирма] са подавани нулеви справки декларации по ЗДДС до м. 02.2016 г.

Налице е и последната изискуема от закона предпоставка за ангажиране на отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Със служебна бележка, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. е потвърдила обстоятелството, че дружеството няма активи, предвид което дългът следва да се категоризира като несъбираем.

Изложени са и мотиви, относно претенциите на жалбоподателя, че неправилно и незаконосъобразно е ангажирана отговорност за лихви, тъй като не е предвидено изрично в чл. 19 от ДОПК, че отговорността обхваща и лихви върху установени, но несъбрани публични задължения за данъци и осигурителни вноски, становището на НАП, отразено с писмо изх. №М-24-33-146 от 03.09.2012 г., както Решения на ВАС №1825/12.06.2018 г., №8546/25.06.2018 г. и №14337/21.11.2018 г. са различни от становището, изразено в жалбата. Съгласно цитираното писмо, отговорността на член на орган на управление или управител по чл. 19 от ДОПК е отговорност по чл. 14, т. 3 от кодекса – отговорност на лице, което при наличие на предвидените в закона предпоставки отговаря за задълженията на лицата – носители на задълженията и на лицата, задължени да удържат и внасят данъци и ЗОВ. В същото време тази отговорност е частен случай на хипотезата на чл. 16, ал. 1 от ДОПК, поради което както относно статута на лицата в данъчно-осигурителното производство, така и относно обхвата на тази отговорност са приложими разпоредбите на този законов текст – „Отговорно трето лице“. В чл. 16, ал. 3 от ДОПК изрично е предвидено, че отговорността на задълженото лице по чл. 14, т. 3, обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разходите за събирането им. Независимо от горното, доколкото се касае за публични задължения, за които съгласно ЗЛВДТДПДВ, ДОПК, КСО и материалните данъчни закони при невнасянето им в срок се дължи лихва /каквото е общото правило за паричните задължения и в гражданското право/, за да се приеме, че отговорността е ограничена само до главницата, това следва да е изрично регламентирано в законовата норма. Поради липса на такова изрично ограничаване на отговорността, в този аспект и предвид изложеното отговорността на третото лице по чл. 19 от ДОПК, при условията на същия член, следва да е за задължението на юридическото лице за данъци и задължителни осигурителни вноски – както за главница, така и за лихвата, дължима от законовия падеж на това задължение до датата на погасяването му, като изчисляването ѝ следва да бъде до датата на издаване на ревизионния акт на лицето по чл. 19 от ДОПК.

В случаите на ангажиране на субсидиарна отговорност на основание чл. 19 от ДОПК, се дължат и лихви, предвид императивната разпоредба на чл. 175, ал. 1 от ДОПК. Изложени са и мотиви, че след като с разпоредбите на чл. 19-21 от ДОПК отговорността не е изрично ограничена само до размера на главницата, приложение намира нормата на чл. 175, ал. 1 от ДОПК.

С оглед на изложените мотиви, решаващият орган е счел, че процесният РА следва да бъде потвърден в частта на установена отговорност на И. Т. Г. М. Н. М., в качеството му на управител на [фирма], за задължения по ЗДДФЛ, КСО и ЗЗО. В резултат е Ревизионен акт №Р-22002218007943-091-001 от 17.09.2019 г., издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията и А. Л. И. - ръководител на ревизията, изцяло.

Актът е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с жалба вх. №94-И-558 от 10.10.2019 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. №23-22-1929 от 17.10.2019 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., подадена от И. Т. Г., т.е в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. След пълното комплектуване жалбата с ревизионната преписка е депозирана у решаващия орган на 27.09.2019 г.

С решение № 2118/ 16.12.2019 г. директорът на Дирекция „ОДОП“ е потвърдил изцяло обжалвания Ревизионния акт, с който е ангажирана отговорност на И. Т. Г. по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] за задължения на дружеството в размер на 8 252,47 лв., в т.ч. данък върху доходи от трудови и приравнени на тях правоотношения по Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 724,23 лв. и лихви в размер на 379,54 лв.; задължителни осигурителни вноски за

осигурители за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 2 260,45 лв. и лихви в размер на 1 252,62 лв.; задължителни осигурителни вноски за осигурители за Универсален пенсионен фонд /УПФ/ по КСО в размер на 916,65 лв. и лихви в размер на 559,43 лв.; вноски за здравно осигуряване за осигурители по Закона за здравето осигуряване /ЗЗО/ в размер на 1 367,71 лв. и лихви в размер на 791,84 лв.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от кодекса. Изготвен е в предвидената в чл. 120 от ДОПК форма и съдържа необходимите реквизити. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, където за подробно изложени фактическите констатации и съображения на екипа.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за нарушение на административно производствените правила.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства от страна на жалбоподателя и не са направени доказателствени искания. Като доказателства по делото бе приета административната преписка по издаване на обжалвания акт.

На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът разглежда спора по същество и когато приеме, че актът е незаконосъобразен на основанието, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество. В този смисъл следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК по отношение на задълженото лице, което се явява заинтересувано да докаже благоприятни за него факти/решение № 12089/11,11,2008г по адм. Дело № 7052/2008г на ВАС, решение № 15435/23,11,2011год по адм.дело№2420/2011 на ВАС, решение по дело С-414/10г на СЕС от 29,03,2012год и решение от 03,05,2012год по дело С-520/10г на СЕС/.

На първо място съдът ще се произнесе по довода за процесуално нарушение при възлагането на ревизията, посочен от жалбоподателя. Видно от съдържанието на ЗВР, с която е образувано ревизионното производство, органът, възложил ревизията е И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С./л.30-32/. По реда на чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК, със Заповеди за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22002218007943-020-002 от 13.03.2019 г./л.36-38/ и №Р-22002218007943-020-003 от 10.05.2019 г./л.33-35/ е удължен срокът за извършване на ревизията съответно до 17.05.2019 г и 17.06.2019 г. Посочените заповеди за изменение са издадени от органа, възложил ревизията. От горното следва, че е налице изискуемата компетентност както на органа, възложил ревизията, така и на ръководителя на ревизията.

В заповедта е посочен обхватът на ревизията - видовете задължения и периоди. В изпълнение на чл. 113, ал. 1, т. 6 от ДОПК е посочено конкретно юридическо лице - [фирма], за чиито задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски следва да се установи в хода на ревизионното производство отговорността по чл. 19 от ДОПК на лицето И. Т. Г.. Определен е срок за извършване на ревизията.

Независимо от обстоятелството, че в заповедта за възлагане на ревизията не е посочено изрично в коя от двете хипотези на чл. 19, ал. 1 или ал. 2 ще се изследва отговорността на лицето като правно основание, то са налице всички изискуеми от закона реквизити. Нещо повече спрямо жалбоподателя ДДОДОП е възприел доводите му и е преценил, че следва да се ангажира единствено отговорността му по чл.19 ал.2 от ДОПК, доколкото за тази по ал.1 се

явява неустановена субективната страна на деянието на Г..

Процесната ревизия е повторна за спорните периоди и видове задължения и е възложена в изпълнение на указанията, дадени с Решение №1886 от 05.12.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С.. С посоченото решение е отменен РА №Р-22221017005966-091-001 от 10.07.2018 г. в частта на ангажираната отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на И. Т. Г. за задължения на [фирма] за данък върху доходите по трудови и приравнените на тях правоотношения по ЗДДФЛ за данъчни периоди от м. 08.2013 г. до м. 11.2013 г., от м. 01.2014 г. до м. 07.2014 г. и от м. 10.2014 г. до м. 01.2015 г.; за ДОО за осигурители по КСО за данъчни периоди от м. 03.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г.; за УПФ за осигурители по КСО за данъчни периоди от м. 04.2012 г. до м. 08.2012 г., от м. 10.2012 г. до м. 11.2012 г., от м. 01.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г. и за здравно осигуряване по ЗЗО за данъчни периоди от м. 09.2012 г. до м. 11.2012 г., от м. 01.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г.

Настоящата инстанция не споделя възраженията в жалбата, че е налице процесуално нарушение при възлагане на повторна ревизия. Жалбоподателя не ангажира доказателства в хода на съдебното производство, с които да опровергае този извод.

Досежно доводите на жалбоподателя по същество следва да се отбележи следното: Отговорността на жалбоподателя за задължения на [фирма], е обоснована от ревизиращия екип в хипотезата на чл. 19, ал.2 от ДОПК. Съгласно разпоредбата, когато член на орган на управление или управител на задълженото лице по чл. 14, т. 1 и 2 от ДОПК укрие факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител и вследствие от това не могат да бъдат събрани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, той отговаря за несъбраното задължение.

Видно от текста на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, предпоставка за реализиране на отговорност по този член е лицето, на което е вменена тази отговорност, да е управител на длъжника за времето, за което е установено наличие на неплатени от същия, публични задължения. В случая тази предпоставка е безспорно установена. Касае се за задължения на дружеството, както следва: данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения по ЗДДФЛ за периодите от 01.08.2013 г. до 30.11.2013 г., от 01.01.2014 г. до 31.07.2014 г. и от 01.10.2014 г. до 31.01.2015 г.; ДОО за осигурители по КСО за периодите от 01.03.2013 г. до 31.07.2014 г. и от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г.; вноски за здравно осигуряване по ЗЗО за периодите от 01.09.2012 г. до 30.11.2012 г., от 01.01.2013 г. до 31.07.2014 г. и от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г.; УПФ по КСО за периодите от 01.04.2012 г. до 31.08.2012 г., от 01.10.2012 г. до 30.11.2012 г., от 01.01.2013 г. до 31.07.2014 г. и от 01.09.2014 г. до 31.01.2015 г.

Процесната ревизия е повторна за спорните периоди и видове задължения и е възложена в изпълнение на указанията, дадени с Решение №1886 от 05.12.2018 г. на директора на дирекция ОДОП С.. С посоченото решение е отменен РА №Р-22221017005966-091-001 от 10.07.2018 г. в частта на ангажираната отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК на И. Т. Г. за задължения на [фирма] за данък върху доходите по трудови и приравнените на тях правоотношения по ЗДДФЛ за данъчни периоди от м. 08.2013 г. до м. 11.2013 г., от м. 01.2014 г. до м. 07.2014 г. и от м. 10.2014 г. до м. 01.2015 г.; за ДОО за осигурители по КСО за данъчни периоди от м. 03.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г.; за УПФ за осигурители по КСО за данъчни периоди от м. 04.2012 г. до м. 08.2012 г., от м. 10.2012 г. до м. 11.2012 г., от м. 01.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г. и за здравно осигуряване по ЗЗО за данъчни периоди от м. 09.2012 г. до м. 11.2012 г., от м. 01.2013 г. до м. 07.2014 г. и от м. 09.2014 г. до м. 01.2015 г.

От приобщения РА №Р-22002218007943-091-001 от 17.09.2019 г., е констатирано, че

дружеството има деклариран и неплатен задължения за данъци и осигурителни вноски за събирането, на които е образувано изпълнително дело. В хода на ревизията е установено, че И. Г., в качеството на управител и собственик на капитала на [фирма] е извършил тегления от банковите сметки на дружеството в ПИБ АД и в [фирма] по години в следните размери:- за 2012 г. обща сума в размер на 2 040,00 лв.; - за 2013 г. обща сума в размер на 10 254,00 лв.; - за 2014 г. обща сума в размер на 19 531,00 лв.; - за 2015 г. обща сума в размер на 28,98 лв.

С разпоредбата на чл. 19 от ДОПК е създаден особен случай на лична имуществена отговорност на лицата, управляващи задължения за данъци или осигурителни вноски субекти - задължени лица по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК. Предвидени са няколко хипотези, при които възниква отговорността. Кумулативно необходимите предпоставки на чл. 19, ал. 1 от ДОПК са:

- лицето да има качеството на член на орган на управление или управител на задължено лице по чл. 14, т. 1 и 2 ДОПК, към момента за който са установени публичните задължения на последното,

- да е налице поведение на това лице, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които по закон е длъжен да обяви пред органа по приходите или публичния изпълнител,

- вследствие на това поведение, да не могат да бъдат събирани задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Съгласно чл.19, ал.2 от ДОПК, който в качеството си на управител, член на орган на управление на задължено юридическо лице недобросъвестно извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество на задълженото лице безвъзмездно, вследствие на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са изплатени данъци отговаря за задължението до размера на извършените плащания, съответно до намалението на имуществото.

През посочените периоди И. Г. е вписан в търговския регистър като управител на дружеството. В този смисъл субектът на отговорността правилно е преценен от страна на ревизиращите органи. В производството по установяване на задължения на юридическо лице, както и в производство по оспорване на издадени в резултат на това ревизионни актове субект е юридическото лице, а не управителят, който не е самостоятелна страна.

Безспорно е, че органът по приходите е предприел съответните действия във връзка с изпълнение на ревизионния акт, но е налице невъзможност за събиране на установените публични вземания. Има образувано производство по принудително изпълнение по изпълнително дело /ИД/ №22140007634 от 2014 г. и наложени обезпечителни мерки върху имуществото на длъжника с налагане на обезпечителни мерки е наложен заповед на банкови сметки в ПИБ АД, в които няма авоари, проведени са изпълнителни действия, но тези действия не са достатъчни за да се погасят публичните задължения.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК от значение е недобросъвестното извършване на плащания, представляващо скрито разпределение на печалбата, и причинно следствената връзка на тези действия с намаляването на имуществото на задълженото юридическо лице, и по тази причина, неизпълнението на задължението за плащане на данъци и задължителни осигурителни вноски. С оглед на това задълженията на дружеството, биха могли да се обвържат с отговорността на И. Г., единствено ако може да бъде доказана връзката им с негово недобросъвестно поведение. И според съда са налице данни и доказателства в тази насока.

На първо място извършените преводи на парични средства от сметка на дружеството

[фирма] към физическото лице И. Г. са безспорно установени. Ревизираното лице за периода от 01.04.2012 г. до 31.01.2015 г., е получило сума в размер на 31 853,98 лв. Не са представени доказателства основанието за извършените преводи да са свързани с търговската дейност на дружеството, а напротив.

Не са представени доказателства основанието за извършените преводи да са свързани с търговската дейност на дружеството., както и сумите да са върнати на дружеството в последствие.

В понятието „скрито разпределение на печалбата“ според дефиницията по т. 5 от § 1 на ДР на ЗКПО, попадат: сумите, несвързани с осъществяваната от данъчно задълженото лице дейност или превишаващи обичайните пазарни нива, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да е форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, букви „а“ и „б“ /б. „а“ на т. 5 от § 1 на ДР на ЗКПО/.

По отношение на така преведените от ПИБ АД и [фирма] и напуснали патримониума на предприятието парични средства, които освен това не са документално обосновани с надлежното издаване на първичен счетоводен документ, представляващият [фирма] не ангажира доказателства, че процесните суми са използвани за плащане на разходи или задължения, свързани с осъществяваната от дружеството стопанска дейност. Предвид изложеното, правилно органите по приходите са заключили, че се касае за скрито разпределение на печалбата, тъй като не е доказано, че липсващата сума е свързана с осъществяваната от юридическото лице стопанска дейност.

На следващо място е установено, че сумите, са получени лично от И. Г..

Също така, при извършения анализ е установено, че след така извършените трансакции от И. Т. Г., банковите сметки на дружеството са без налични авоари, което възпрепятства принудителното събиране на декларираните задължения на [фирма]. Установено е, че от [фирма] не е изплащано възнаграждение и дивидент на ревизираното лице. През ревизирания период от 01.04.2012 г. до 31.01.2015 г., И. Г. е извършил покупка на недвижимо имущество, а именно ателие с площ 13,20 кв. м., находящо се в [населено място], [улица] за сумата в размер на 2 500,00 лв., като за същия период от лицето не са декларирани получени доходи.

Предвид факта, че от [фирма] не е оказано съдействие при извършване на предходната и настоящата ревизия, е извършен анализ на подадените декларации по чл. 92 от ЗКПО и публикуваните годишни финансови отчети /ГФО/ в търговския регистър на Агенция по вписванията, тъй като не е могло да се докаже по друг начин. Установено е, че в баланса на дружеството към 31.12.2014 г. е отразена натрупана печалба от стопанска дейност в размер на 7 000,00 лв., налични парични средства в брой в размер на 10 000,00 лв. и други задължения в размер на 1 000,00 лв. Т.е. наложен е извода, че причината за невнасяне на задълженията на дружеството не е възпрепятствано от натрупани загуби, за които управителят не носи отговорност. Установено е безспорно, че платените в брой задължения по фактурите, представени от жалбоподателя общо в размер на 5 292,14 лв., както са установили органите по приходите не съответстват по размер и периоди на изтеглените от банковите сметки суми. Наложено е извода, че с непредставянето на изисканите документи, управителят на [фирма] е пречатвал възможността за установяване постъпването на сумите в касата и последващото им изразходване. Констатираните периодични тегления на средства от банковата сметка на дружеството, без да са налице обосноваващи ги документи и без доказателства за последващото им ползване, води до извода, че парични средства, собственост на [фирма], са ползвани не по предназначение и за дейността на предприятието. Така извършеното отклоняване на средства от касата на дружеството е довело до намаление в размера на имуществото му и съответно до невъзможност същото да

погаси декларираните публични задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. Липсата на документална обосновааност на разходването на парични средства от касата на дружеството и липсата на доказателства това да е извършено във връзка с обичайната дейност на [фирма], законосъобразно е квалифицирана от ревизиращия екип като скрито разпределение на печалбата, което е довело до намаляване на имуществото на юридическото лице. Налице е хипотезата на §1, т. 5, б. „а“ от допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗКПО, съгласно тази норма, скрито разпределение на печалбата са сумите, несвързани с осъществяваната от лицето дейност, начислени, изплатени или разпределени под каквато и да било форма в полза на акционерите, съдружниците или свързани с тях лица, с изключение на дивидентите по т. 4, б. „а“ и „б“...Горните констатации не са опровергани от жалбоподателя, същият не е представил доказателства в тази насока.

В настоящия случай поведението на лицето И. Г. е единствената причина за несъбираемост на публичните вземания. Чрез волеизявлението на управителя И. Т. Г. всички средства към [фирма] да се получат лично от него е използван механизъм за отклоняване на средствата, вследствие на което приходната администрация е била лишена от възможността за събирането на задълженията на [фирма]. В резултат на отклоняването на парични средства от сметки на дружеството настъпва намаление в размера на имуществото му, което от своя страна води до невъзможност за погасяване на изискуемите задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Отделно от това, разходването на парични средства от сметки на дружеството, което не е документално обосновано и за което не се установява връзка с обичайната дейност на [фирма], следва да се квалифицира като скрито разпределение на печалбата, което е довело до намаляване на имуществото на дружеството със сума, която надвишава задълженията за данъци.

В рамките на административното производство е установено, че намаляването на имуществото, чрез отклоняване на сумите от банковите сметки на дружеството, е продължило през периодите от 2012 г. до 2015 г. От управителя на [фирма] на 11.08.2014 г. е изтеглена сума в размер на 3 000,00 лв. и на 07.01.2015 г. сума в размер на 28,98 лв., за които няма данни, че са постъпила в касата на дружеството. След тези дати не са установени плащания на ревизираното лице с характер на скрито разпределение на печалбата. Това обстоятелство не е основание след 11.08.2014 г., ангажираната отговорност на управителя по чл. 19, ал. 2 от ДОПК да се сведе до сумата в размер на 28,98 лв., тъй като невнасянето на задълженията е следствие от действията на последния през предходните периоди.

Поради това, съдът намира за установена от събраните в хода на ревизията доказателства и неопровергана в производството по административно и съдебно обжалване на ревизионния акт причинно-следствената връзка между недобросъвестното плащане на парични средства от имуществото на [фирма] и несъбираемостта на задълженията на дружеството, представляваща последния елемент от фактическия състав на разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от ДОПК. Налице е уникалност на каузалната връзка между поведението на управителя и несъбирането на данъчните задължения на представляваното дружество, като посоченото поведение е единствената причина за несъбираемостта на публичните задължения.

Доказана е невъзможността да се съберат задълженията, въпреки предприетите действия от страна на публичния изпълнител по налагане на заповед за спиране на паричните средства на дружеството. Образувано е изпълнително дело, с оглед предприемане на принудително изпълнение спрямо длъжника.

По отношение на довода, че по реда на чл.19 от ДОПК могат да се установяват само задължения за главница, но не и за лихви, настоящият състав, който е запознат с висящото

тълкувателно дело на ВАС № 7/2019, намира следното: Според чл.14, т.3 от ДОПК задължени са физическите и юридическите лица, които отговарят за задълженията на лицата по т.1 и 2. По т.1 задължени лица са носителите на задължението за данъци или осигурителни вноски, а по т.2 задължени са лицата, които са задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски. В чл.16 от ДОПК са определени случаите на отговорност на трето лице за задълженията на лицата по чл.14, т.1 и 2 от ДОПК. Според чл.16, ал.1 от ДОПК задълженото лице по чл.14, т.3 е лице, което в предвидените от закон случаи има задължение за внасяне на данъка или задължителната осигурителна вноска на носител на задължението или на лице, задължено да удържа и внася данъка или задължителни осигурителни вноски, които не са внесени в срок. В цитираната разпоредба са уредени две хипотези, първата от която касае хипотезите в чл.19, ал.1 и 2 от ДОПК, в които е предвидено задължение за заплащане на чуждо данъчно или осигурително задължение при определените в двете алинеи условия. Втората хипотеза на чл.16, ал.1 от ДОПК се отнася за уредената в чл.18 от ДОПК отговорност на лицата, задължени да удържат и внасят данъци и осигурителни вноски, когато не са изпълнили тези задължения. С чл.16, ал.2 от ДОПК са признати процесуални права на задължените лица по чл.14, ал.3 от ДОПК на субект в производствата по ДОПК. Според чл.16, ал.3 от ДОПК отговорността на задълженото лице по чл.14, т.3 от ДОПК обхваща данъците и задължителните осигурителни вноски, лихвите и разноските по събирането им. Цитираната правна уредба в чл.14 и чл.16 от ДОПК определя нормите в чл.16 от ДОПК като общи по отношение на конкретните хипотези в чл.18 и чл.19 от ДОПК на отговорност на третите лица по чл.14, т.3 от ДОПК. Чл. 19 от ДОПК, заедно с чл.14 и чл.16 от ДОПК попадат в глава четвърта „Задължени лица“ от ДОПК, която обхваща чл.14 до 21 от ДОПК. Отговорността по чл.19, ал.1 и 2 от ДОПК изрично в заглавието на чл.19 е определена като отговорност на трето лице и за нея е приложима разпоредбата на чл.16, ал.1 – 3 от ДОПК.

Ето защо и жалбата срещу оспорения ревизионен акт се явява неоснователна и същата ще следва на основание чл.160 от ДОПК да се отхвърли.

Приходната администрация е направила искане за присъждане на разноски, като при този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, изчислени по реда на чл.8 вр. чл.7 ал.2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 742,62 лв.

Приходната администрация е направила искане за присъждане на разноски, като е поискала присъждането на **сумата 7580 лв** съгласно действащата към 23.07.2020г редакция на чл.8 вр. чл.7 ал.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на И. Т. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002218007943-091-001 от 17.09.2019 г.,

издаден от И. М. Р. – орган, възложил ревизията и А. Л. И. – ръководител на ревизията, в частта потвърден с Решение № 2118/16.12.2019 г. от директора на дирекция ОДОП при НАП-С., с който е ангажирана отговорност по чл. 19, ал. 2 от ДОПК, в качеството му на управител на [фирма], ЕИК[ЕИК] за задължения на дружеството в размер на 8 252,47 лв., в т.ч. данък върху доходи от трудови и приравнени на тях правоотношения по Закона за данък върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в размер на 724,23 лв. и лихви в размер на 379,54 лв.; задължителни осигурителни вноски за осигурители за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 2 260,45 лв. и лихви в размер на 1 252,62 лв.; задължителни осигурителни вноски за осигурители за Универсален пенсионен фонд /УПФ/ по КСО в размер на 916,65 лв. и лихви в размер на 559,43 лв.; вноски за здравно осигуряване за осигурители по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 1 367,71 лв. и лихви в размер на 791,84 лв. - за вноски за ЗО

ОСЪЖДА И. Т. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 да заплати на Дирекция ОДОП-С. –ЦУ на НАП сумата от 742,62 лв. /седемстотин четиридесет и два лева и 62 ст./

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: